

KUŁAJĄCY (2) *part praes act*

N sg m kułający.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: kulejący s.v. kuleć.

*Kulejący, utykający na nogę: Lew kułaiący/ ieltći rodzaj człowieczy/ który przez grzech pirwe⁸⁰
oycá kułał HistRzym [118].*

Cf **KUŁAĆ**

JB